

sigt, saa tilbøjelige alle Mennesker er til at betragte hinanden som gale ... skrupgale ... lige til Daarekisten!“

„Det er efter min Erfaring ogsaa den Betragtning, der passer i de fleste Tilfælde.“

„Ikke desmindre vil jeg nu tage ud og ønske Meta til Lykke,“ sagde Jytte. „Ogsaa fra dig, Mor! ... Farvel begge to!“

Da hun var gaaet, satte Asmus sig ned ved Tantens Seng, og der blev stille en lille Tid.

„Om et godt halvt Aar kan vi nok ønske dig til Lykke med Bedstemorværdigheden, Tante Bertha!“

„Mener du det?“

„Har Jytte ikke talt om det?“

„Nej, men jeg har jo selv gjort mig Formodninger. Hun har været stærkt nervøst opreven i de sidste Dage.“

„Der er vist ingen Tvivl. Men det skal du kun være glad for. Det vil sikkert være godt for Jytte at faa et Barn.“

„Det er ogsaa mit Haab,“ sagde Fru Bertha med sin bekymrede Stemme og faldt atter hen i sine egne Tanker.

Da Jytte kom ned paa Gaden, mærkede hun godt, at den Glæde, hun straks havde følt paa sin Venindes Vegne, ikke var uden Brod; men med Vilje undgik hun at gøre sig nærmere Rede for Smertens Aarsag. Derimod gav hun efter for en pludselig Lyst til at overraske Karsten i hans Atelier, inden hun tog ud paa Nørrebro.

Hun traf ham optaget af sit Konkurrencebillede, der gjorde gode Fremskridt. Han havde valgt at fremstille den historiske Rigsdagsscene, hvor Enslev med en Tale